

Kapetan Stefan Persad lagano šeta po vrelom pesku pustinjske planete Jalak. Pogled mu je uperen kroz zelenkasto, zaštitno polje — dalje, iza pešćanih dina zlokobnog izgleda. Zenice mu se premeštaju levo-desno, okreće se ka čoveku koji spokojno sedi iza njega.

„Kažem ti Urije, žena, deca, porodica — to su u potpunosti nepotrebne stvari za čoveka u ratu.“

„Stvari...?“ osmehnu se Urije.

„Eto pogledaj sebe, stalno misliš na njih, brineš da li su dobro...ponekad mi se čini da uopšte nisi skoncentrisan na zadatak pred sobom. Imaš i svoje ljude ovde, vod na koji treba da misliš, koji treba da predvodiš.“

„Znaju oni da se brinu o sebi.“ odmahuje rukom i baca pogled na prljavu, izgladnelu gomilu od ljudi „Dve godine vucaranja po ovakvim vukojebinama ih je dobro podučilo...ali to i dalje ne opravdava tebe i propuštanje prilike sa onim slatkišem na Septemu...nevini cvetak.“ uzima dubok uzdah, kao da miriše, ali se odmah namršti „Jebi ga, previše prljavih gaća.“

„Šta? Jel sam možda trebao da je uslikam, pa da nosam njenu fotografiju svuda sa sobom.“ pomalo pokorno baci pogled ka Urijevom borbenom oklopu i pregratku koji krije unutrašnji džep.

Urije krenu da mu odgovori, ali ga potmula grmljavina iz daljine prekide. Povici se počuše sa svih strana, zaštitno polje se proširi formirajući krov na uzvišici gde su se ukopali ostaci trinaeste udarne di-

vizije kosmičke pešadije i svi polegaše u iščekivanju. Sekund kasnije, desetine eksplozija se rasuše po novostvorenom zelenom bunkeru koji je delovao kao da se ugiba pod silinom artiljerijskog dejstva, dok su se tone peska uzdizale i padale stotinu metara okolo. Svi su strepeli i izgovarali molitve kojekakvim svecima i božanstvima, nadajući se da polje neće popustiti. Po isteku drugog sata, granatiranje prestade.

„Ponekad se pitam koji idiot je odobrio ovu misiju...” reče Urije, pridižući se na kolena.

„Izvor je presudna stvar za ovaj rat.” odgovori Stefan, posmatrajući titanijumski kavez unutar kojeg se nalazila svetlucava, plavičasta sfera.

„To su rekli i za prethodnih pet stvari koje smo oteli od ‘plavaca’...”

„Snabdevanje preko fronta od sedam planetarnih sistema nam predstavlja najveći problem, generatori beskonačne energije bi...”

„Znam, znam...” prekide ga Urije „Slušao sam admiralov govor.” izvuče sliku iz unutrašnjosti uniforme, pa je blago poljubi.

„Patetično...” reče Stefan gledajući ga, izraz sažaljevanja mu se prelomi preko lica. „Još ovo veče, flota stiže u zoru.”

Flota nije stigla u zoru, a granatiranje se nastavilo čitavu noć. Prethodnih dana, jedinice Namisa, koje su ljudi prozvali ‘plavci’ (zbog boje kože), pravile su pauze od petnaest minuta, na svaka dva sata — vreme potrebno da se usijane cevi rashlade na temperaturi od +65°C. Sada su baterije podelili u dve grupe koje su naizmenično sejale svoje razarajuće dejstvo po radijusu od dve stotine metara, kolika je bila uzvišica na kojoj se ukopala trinaesta pešadijska. Zaštitna opna se držala,

ali zaglušujuća buka i neprekidni zemljotres koji je pretio da poravna čitavo brdo, izazvali su poguban psihološki efekat. Desetak vojnika koji su počeli da pokazuju znake rastrojstva, do sredine narednog dana pretvorilo se u nekoliko desetina. Drali su se na sav glas, bacali zaštitne kacige, skidali borbene oklope i pritiskali uši dlanovima; kopali rupe u pesku, pa se pokrivali kamuflažnim termo-pokrivačima, ne mareći što je sunce u zenitu i što će im vučja jama ubrzo postati pećnica. Stefan je neko vreme ponosno stajao pokraj *izvora*, pokušavajući da svojom čvrstom pojavom ulije moral ljudima, ali kasnije je i sam poklekao pa se šćućurio uz titanijum. Posmatrao je Urijevu staloženu pojavu kako drži sliku plavokose lepotice pred sobom i mirno sedi, prekrštenih nogu, na pesku. Urije se nije pomerao, nije menjao izraz lica, kao da nije postojalo ništa osim njega samog i te iskrzane fotografije. Za 24 standardna sata, koliko je granatiranje potrajalo, Stefan je više od par puta podizao pogled preko ramena svog starog prijatelja, ne bi li našao spokoj u umirujućem pogledu koji je upućivalo lice sa fotografije. A onda je zaštitno polje popustilo. Granatiranje je stalo.

Stefan se osvrnu oko sebe, pomalo izgubljeno posmatrajući svoje ljude, još uvek nesiguran da li su buka i potresi zaista zamrli, a onda do njega dopre snažan glas, Urijev glas.

„Pripremite odbranu! Diž’ se marvo bezvredna i zauzimaj položaje!“ viče Urije i šutira vojnike oko sebe. Vođeni, više instinktom nego razumom, svi zauzeše ukopane pozicije po obodu uzvišice i uperiše jurišne puške ka dinamama koje su ih okruživale. Stefan je i dalje dolazio k svesti. Čvrste šake kapetana Urija Hatlira ga ščepaše za mišice i podigoše na noge. „Saberite se i vodite svoje ljude!“

Narednih dvadeset minuta se odigralo munjevito. Kiša projektila je zapljusnula uzvišicu i njene peščane obronke, eksplozije su podigle zavesu dima i prašine kroz koju su se nazirali samo plameni talasi dok su jedinice 'plavaca' napredovale gacajući kroz mešinu krvi, peska i udova. Bili su očajni u želji da povrate svoj *izvor*, što će se ispostaviti kao uzrok njihovog poraza kada, u sred opšteg haosa, uleteše padobrovi flote sa pojačanjima i pratećom avijacijom. Pobeda čovečanstva, možda i presudna.

Vojne prilike u, Stefanu, nepoznatim obeležjima su se iskrcale nakon što je borba utihnula i pokupile *izvor*. Na pitanje šta će da urade sa objektom zbog kojeg je osam stotina vojnika izgubilo život, jedan od njih je odgovorio sa: „*Izvor?* Šta je to?“ a zatim usputno dobacio svim oficirima da ne treba da se zamajavaju pisanjem izveštaja, jer prethodno spremljeni već čekaju njihove potpise na brodu-transportu.

„Izgubio sam se tamo Urije.“ kaže Stefan dok ulaze u padobrod.

„Svi mogu da se izgube ponekad. Tada nam fali samo...“ Urije kucnu rukom po pregratku oklopa gde se nalazila fotografija „...fokus.“

„Mislim da mi treba odmor.“

Urije se nasmeja. „Septem?“

„Tako nekako.“ Stefan baci poslednji pogled na krvavu pustinju i padobrod kojim odnose *izvor*.

Da, Septem je dobra ideja.